

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Hapanta Ta Hellēnisti Heuriskomena

Origenes

Coloniæ, 1685

Quartus Decimus Tomus. Vos adoratis, quod nescitis, nos adoramus, quod
scimus, quontam salus ex Judæis est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79869](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79869)

πατρός ὡσπερ ἡ καθ' ἑαυτὸν ἡμελογομένη ἐν
 καὶ οἱ ἰουδαῖοι, οἱ ἀγγέλοι οὗτοι ἐν ἱεροσολύμοις
 προσκυνῶσι τῷ πατρὶ, τῷ κρείττονος πατρὸς τῷ
 ἐν ἱεροσολύμοις προσκυνῶν τῷ πατρὶ, ἕως
 οἱ ἦδη τῷ ἀγγέλου τῷ ἰσχυροῦ ἐξ ἑχθρῶν
 ὅδε ἐν ἱεροσολύμοις προσκυνῶσι τῷ πατρὶ,
 ἀλλὰ βέλπον ἢ οἱ ἐν ἱεροσολύμοις, καὶ ἀνα-
 τας ἐν ἱεροσολύμοις Συμπεριφέρουσι τοῖς ἐν
 ἱεροσολύμοις πῖς ἰουδαίοις γινόμενοι ἰουδαῖοι,
 ἵνα ἰουδαῖοι κερδήσωσιν ἱεροσολύμα δὲ μοι
 * νοῦται, καθὼς προσκοπέδωκα μιν, ὁμοίως ὅ
 καὶ οἱ ἰουδαῖοι ὅτε μὲντοι ἔτε ἐν τῷ ὄρει τῷ
 τῷ, ἐπὶ ἐν ἱεροσολύμοις ἴσ προσκυνῶσι. ἐλ-
 θήσας τῷ ὄρει προσκυνῶσι καὶ πατρὸς ἵδως
 ῥηθῆναι τῷ πατρὶ. διότι ἐν ἐρητύ, ὅτε ἐν
 ἱεροσολύμοις * προσκυνῶσι τῷ θεῷ,
 ἀλλὰ, ὅτε ἐν ἱεροσολύμοις προσκυνῶσι τῷ
 πατρὶ ὑμεῖς προσκυνῶτε ὅ ἐκ οὐδατε, ἡμεῖς
 προσκυνῶμεν ὅ οὐδαμιν, ὅτι ἡ ζωημετα ἐν
 ἱουδαίῳ ἐστὶ * ἡμεῖς, ὅσον ἐπὶ τῷ λέγει,
 οἱ σαμαριῖται, ὅσον ὅ ἐπὶ τῷ ἀναγωγῆ, οἱ πα-
 τὴς ῥαφῶν ἐτεροδοξοῖ. τῷ δὲ, ἡμεῖς, ὅσον
 ἐπὶ τῷ ἡμῶν οἱ ἰουδαῖοι. ὅσον ὅ ἐπὶ τῷ ἄλλη-
 μετα, ἐγὼ ὁ λόγος, ὅ οἱ καὶ ἐμὲ μεμορφω-
 μέναι, τῷ ζωημετα ἔχοντες ἀπὸ τῷ ἰουδαίῳ
 λόγῳ τῷ ῥα φανερωθῆναι τῷ μυστήριον πεφω-
 ῆναι ὅς τε ῥαφῶν προφητικῶν, καὶ τῷ
 ἐπιφανείας τῷ ῥαφῶν ἡμῶν ἰησοῦ ῥαφῶν. ὅρα
 ὅ οἱ μὴ ἴδως ἐξ ἑαυτῶν ἀποκρίθαι τῷ ῥαφῶν
 τῷ ῥαφῶν ἀποκρίθαι τῷ ῥαφῶν, ὅ οἱ ἰουδαῖοι,
 ἡ πρὸς σαμαριτῶν, ὅ οἱ ἰουδαῖοι, ἀλλ' ἐκ
 οὐδατὸς οἱ ἐτεροδοξοῖ ὁ προσκυνῶσι, ὅτι
 πάσασμα ἐστὶ, ὅ ἐκ ἀλήθεια, ὅ μυστήριον, ὅ
 * μυστήριον. ὅ ὅ προσκυνῶν τῷ δημιουργῶν,
 μάλιστα τῷ ἐν κρυπτοῖς ἰουδαίῳ, καὶ τῷ
 λόγῳ τῷ πνευματικῶν ἰουδαίῳ, ὅ οἱ οὐδα
 προσκυνῶσι πλὴν δὲ ἐπὶ τῷ ἀποκρίθαι τῷ
 ῥαφῶν τῷ ῥαφῶν, ὅ οἱ ἐπιφανείας τῷ
 πρὸς κρυπτοῖς τῷ ῥαφῶν ῥαφῶν, καὶ
 ἰουδαῖοι πρὸς αὐτὸ ἐξέτιζοντες καὶ πατὴς τῷ
 βιβλίῳ, πότερον πότε γησιῶν ἐστὶ, ἡ νότον, ἡ
 μιν. διότι ἐκόντες τῷ ἐπιφανείας, ταῦτα
 μιν ἐπιφανείας φέρει αὐτὸν, ὡς πρὸς δι-
 δάχαι τῷ μὴ δὲν * κατὰ τῷ ἰουδαίῳ, καὶ
 τῷ ἰουδαίῳ τῷ ὄρει πρὸς τῷ ἀποκρίθαι τῷ
 λατρευόντας ῥαφῶν, ὅ οἱ ἰουδαῖοι, καὶ τῷ
 ἰουδαίῳ τῷ θεῷ, ἐπὶ τῷ καὶ αὐτὸ μόνι οὐδαμιν
 servitium lignis, & lapidibus; neque Judæorum more Deumolentium; quandoqui-

trem. Ut enim (quod, & Judæi fatebun-
 tur) Angeli Hierosolymis non adorant
 Patrem, eo quod longe melius Patrem
 adorent quam Hierosolymis, etiam sic
 qui affectu id habent, ut pares sint Ange-
 lis, neque Hierosolymis Patrem adora-
 bunt, sed longe melius his, qui sunt Hier-
 osolymis: etiam si propter eos, qui Hier-
 osolymis habitant, consuetudinem habent
 cum Judæis Hierosolymæ degentibus,
 facti Judæi, ut Judæos lucrifaciant. Sed
 Hierosolyma mihi confideretur, ut
 antea ostendimus, atque etiam similiter
 Judæi. Quando vero neque in monte
 hoc, neque Hierosolymis quis adorat,
 quia venerit jam hora, is filius factus, Pa-
 trem cum fiducia adorat: quam ob cau-
 sam non dictum est: Neque Hierosolymis
 adorabitis Deum, sed, Neque Hierosoly-
 mis adorabitis Patrem.

QUARTUS DECIMUS TOMUS.

Vos adoratis, quod nescitis; nos adoramus, quod scimus, quoniam salus ex judæis est.

Per voculam, Vos, quod ad expo-
 sitionem attinet, intelliguntur Sama-
 ritani; quantum vero ad anagogen, illi
 qui in scripturis diversa à nobis sentiunt:
 sic per voculam, Nos, quantum ad pro-
 positum, intelliguntur Judæi; quantum
 ad allegoriam, ipse Dei Sermo, ipse Dei
 Filius, & qui in ipsum transformantur,
 salutem habentes à scriptis Judaicis; nam
 manifestatum nunc mysterium manife-
 stum est per scripturas Propheticas, &
 per adventum Domini nostri Jesu Chri-
 sti. Vide vero, annon improprie, &
 præter consequentiam verborum Hera-
 cleon disseruerit, exponens illud, Vos,
 pro eo quod est, vos Judæi, & Gentiles.
 Quale autem est, ut ad Samaritidem di-
 catur, vos Judæi; vel ad Samaritidem, vos
 Gentiles? sed profecto nesciunt, qui ab
 Ecclesiæ decretis dissident, quod adorant,
 figmentum esse non veritatem; fabulam,
 non mysteria; at vero qui Creatorem
 adorant, præsertim juxta Judæum occul-
 tum, & juxta sermones Judaicos spiri-
 tuales, novit quod adorat. Sed longe
 melius est ipsius Heracleonis dicta in me-
 dium apponere, quæ ab eo libro sumpsit,
 qui Prædicatio Petri inscriptus est; in-
 sistereque etiam ad ea, disquirentes, sit
 nec ne genuinus liber, an nothus, an
 mixtus: quam ob causam libentes hæc
 differimus; tantum illud notantes, librum
 ipsum docere, perinde quasi Petrus de-
 cerneret non oportere Gentilium more
 adorare, materialia laudantium, atque

λων ἡρώσων. πηγήται δὲ ἵτι ἀληθῆνοι πορο-
 σκυπητὴ ἢ μέν ἐν μελλέσῃ ὡρα, ἀλλὰ ἐν ἐση-
 κια προσκυνῶσι τῷ πατρὶ, ἐν πνεύματι ἔ ἀλη-
 θια ἀλλ' ἐν πνεύματι ἐν προσκυνῶσι, ὡς ἐ-
 λήφασι προσκυνῶσι ἐν ἀρραβῶνι πνεύματι.
 ἐπὶ τῷ πατρὶ προσκυνῶσι ἐν πνεύματι, ἢ
 ἐτε πάντων ἡρώσων τῷ πνεύματι προσκυνῶσι τῷ
 πατρὶ ἐν δὲ ὁ βλεπῶν εἰς κατόπισθε. ἔ ἀληθῆς
 ἔ βλεπῶν, ὡς δεκνυται τέτοις εἰς κατόπισθε
 ἴσως τῷ πατρὶ δὲ δὲ δὲ, βλεπῶν δὲ πῶ
 λθῶν καὶ οἱ πατρὶς ἀληθῆς αὐτὸ δὲ κατόπισθε
 νον, ὅτι ὡς βλεπῶν, ἔτα ἔ προσκυνῶσι τῷ
 πατρὶ ἔ βλεπῶν κατόπισθε προσκυνῶσι ὅταν δὲ ἐλθῇ ἡ
 ὡρα ἢ πῶς ἐσθῆκεν ἐσθῆκεν, τότε ἐσθῆ
 ἢ προσκυνῶσι ἐν ἀληθείᾳ, τῷ πατρὶ προσκυνῶσι
 προσκυνῶσι, καὶ ἐπὶ ἀληθείᾳ κατόπισθε ἵσταται
 τὸ μυστήριον, ἡμεῖς προσκυνῶμεν, ὁ ἡσυχάζων
 ὁ ἐσθῆκεν, ὁ ἐσθῆκεν, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐλ-
 θῆκεν. ἔτα ἡδὲ φησὶν, ἡθεὺς ἵνι προσκυνῶσι,
 καὶ ἀληθῆσαν προσκυνῶσι ἐπὶ ἀλλὰ καὶ τὸ. ὅτι
 ἡ σωτηρία ἐν τῷ ἰσθῆκεν ἐστίν, ἐπὶ ἐν τῷ
 ἰσθῆκεν φησὶν, ἐπὶ ἡδὲ, ἀλλ' ἵνι ἐν αὐτοῖς. ἔ
 ἡδὲ ὡς πάντες αὐτὸς εὐδοκῆσε, καὶ ὅτι ἐξ ἐκείνου
 τὸ ἰσθῆκεν ἐξῆλθεν ἡ σωτηρία, καὶ ὁ λόγος ἐστὶν
 ὁ ἀκατάληκτος. καὶ δὲ τὸ νοσημένον ἐν τῷ ἰσθῆκεν
 ἡ σωτηρία ἀνηγέται γενομένη, ἐπὶ ἐπὶ ἐκεί-
 νος ἔτα τὸ ἐν τῷ ἀληθείᾳ αὐτῷ ἡ νομή-
 (ἴσως). ἐπὶ δὲ αὐτῶν καὶ τῶν ἀπὸ αὐτῶν ἐκείνου
 τὸ ἐν τῷ λατρεία δακνύου πῶς ἐστίν ἐκείνου
 τὸ ἐν τῷ ἀληθείᾳ, εἴγε μὴ μόνον φωνῆ τῷ
 το λέγουσιν, ἀλλὰ ἔ ἀληθείᾳ φρονῶσιν αὐλο-
 γῶν τῶν τοῦ τοῦ. ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ
 προσκυνῶσι τῷ πατρὶ, ἢ ἡ γὰρ λέγει ὅτι
 προσκυνῶσι ἐν ἀληθείᾳ προσκυνῶσι ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀληθείᾳ
 προσκυνῶσι ἐν τῷ πατρὶ, ὡς καὶ τῶν
 ἴνι πῶς ἡρώσων πάντας ἵσως προσκυνῶσι
 κῆρας τῶν ἡρώσων, ἔ ἐπὶ φησὶν ὅτι ἡσυχ-
 κῆρας ὅτι ἐλάτρευον τῷ κῆρας, καὶ ἐ τῶν κατ' ἀ-
 ληθείᾳ κῆρας, ὡς ἐπὶ φησὶν, εἴ γε πάντα
 εἰ αὐτῷ ἐγένετο, ἔ χρωσὶ αὐτῷ ἐγένετο ἔδεν.
 ἔ ἡδὲ ὁ πατὴρ τοῦτο ζῆται τῶν προσκυνῶ-
 σιν αὐτῶν. ἐπὶ ζῆται ὁ πατὴρ, ἀπὸ τῶν ἡρώσων
 τῶν ἐπὶ ἀληθείᾳ ζῆται καὶ σωσῶν τὸ ἀκατάληκτος,
 ἢ ἵσως κατῆραν καὶ καθεύδον τῶν λόγων, καὶ οἱ
 ἡρώσων ἐπὶ ἀληθείᾳ κατῆραν κατῆραν τῶν προσ-
 κυνῶσι. ἀπὸ ἀληθείᾳ δὲ φησὶν ὁ ἡσυχάζων ἐν
 τῷ βαθεῖα ὡς τῶν ἀληθείᾳ τὸ ἡρώσων τῶν πα-
 τρὶ, ὅτι ζῆται, ἵνα ὁ πατὴρ ἴσως ἴσως ἐν
 κῆρας προσκυνῶσι. εἰ μὲν οὖν ἔωρα τῷ πατρὶ
 τῷ ἀκατάληκτος ἴσως ἀπὸ ἀληθείᾳ λόγων, ἔ ἵσως ἀπὸ ἀληθείᾳ
 D

A stolorum Actis scriptum est. Observan-
 dum vero est veros adoratores non solum
 in futura hora, verum etiam in presenti,
 adorare Patrem spiritu, & veritate. Sed
 qui spiritu adorant spiritum, quem acceperunt
 spiritum adorantes, in arrabone spiritus nunc
 adorant: tunc spiritu Patrem adoraturi, cum
 totum perceperint spiritum. Quod si i- qui videt
 per speculum, non videt verum, uti hæc optime
 callentes ostendunt his imaginariè videntibus,
 & per speculum adorat Deum, videtque Paulus
 nunc per speculum, sui que similes perspicuum
 est Paulum sic adorare Deum, quemadmodum
 videt, atque etiam per speculum adorare Deum:
 cum vero venerit hora post instantem futura,
 tunc erit adoratio in veritate qua facie ad
 faciem non amplius per speculum videtur.
 Sane ea verba: Nos adoramus, Heracleon esse
 retur eum, qui est in Aëone, & qui cum ipso
 venerunt: nam hi, inquit, noverunt, quem
 adorant, secundum veritatem adorantes. Quin
 illud etiam: Salus ex Judæis est, quoniam in
 Judæa genitus est, inquit, non inter ipsos;
 quia in omnes ipsos animi propensionem non
 habuerit, & quoniam ex illa gente egressus
 est filius, & sermo in orbem terrarum: juxta
 intelligentiam vero spiritualem, ex Judæis
 narrat factam fuisse salutem, quoniam hi si
 similitudines esse existimantur eorum, qui
 sunt in Pleromate: sed ostenderet necesse
 erat ipse, ejusque sequaces, quomodo unus
 quisque sit similitudo eorum, qui sunt in
 Pleromate; modo non sola voce hoc dicant,
 sed vere hoc sentiant. Præterea enarrans
 illud, in spiritu, & veritate adorari Deum,
 priores adoratores, inquit, carne, & errore
 adoraverunt eum, qui Pater non erat: quare
 eadem etiam ratione decepti fuere omnes, qui
 adorarunt mundi Opificem; subjungitque
 Heracleon eos servile creaturæ, non ei, qui in
 veritate Creator erat, qui est Christus, quando-
 quidem *Omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso
 factum est nihil. Etenim Pater tales querit, qui
 ipsum adorarent.* Si querit Pater, per
 Filium querit, qui venit ad querendum, &
 servandum quod petierat: quos purificans,
 & erudiens ratione, & sanis dogmatibus
 preparat esse veros adoratores. Perisse autem
 Heracleon inquit, in profunda materia erroris
 rem familiarem Patri, qua queritur, ut a
 familiaribus adoretur. Itaque hunc quidem
 sermonem si intellexisset de ovium perditione,
 & de Filio, qui à Patre deciderit, saltem
 admisisset ut ipse enat-

ερθευμενοι, αρχημονησμεν ως ηλιθιοι & παθη
 πα εαρη ληροτες· πιν ηδ πυρ τροφης δεδ
 ρησιν φημεν· ετι· η πιν πνευμα, ει εαυλε
 ερον ελαμεινομεν το πνευμα, ζωμα τυγ
 χασοι, επδ ερεση οσον επι τη εαυτη φως πλω
 εις το παχυτερον μεταβολω· ωρα ζω εν τα
 πσι, ητι πρεντας αις λεξεις τα ζωματα αι
 πα παθηδ, ζαδαυ & δυσφημα παει η θεε, η
 εφουδεται ωστερ και επι αλλαν παλειων πει
 ρων, η ερεση η δυνατη δηλεωθ δια το λε
 γωται πνευμα, η πυρ, η φως η η θεον·
 και φων λεκτικον οτι ωστερ οφθαλμοις,
 και βλεφαρα, ε ωτα, χειρει τε, η πιδας ευ
 ερωτες γραμμενα τε θεε, η δε η πει
 ρων, μεταλαμβανομεν εις αλληροειαν τα
 γραμμενα, καταφρανετες ηδ μορφω αν
 θρωπων παθηδ, ησιν παθηδ, ηντων η θεω,
 και ευλογωις γε τατο προφητου· ετως και επι
 τ ερημικων ονοματων το ακελερον ημιν ποιη
 τειν, και δηλον γε δια το φανομενον ημιν
 προφητικω· φως γαρ εστιν ο θεοσ η
 τ ιωαννου, ε σκολια εκ εστι εν αιτω εδε
 μια· πωσ δη φως αυτων νοητων ηδ τω διωα
 τιν ημιν (μωτερον επισκευωμενα, διχως
 ηδ τω φως ονομαζετα, σωματικωις τε, και
 πνευματικωι, εστω εστι νοητον, και ως μηδ αι
 ρηφαι αν λεγειν, ορατον, ω, οη αν ελλινες
 ηματιν, εσώματων· και η γε ζωματικω
 παρδειγμα ομολογημενον τω πλω ισραηλ
 παθηδ, ησιν, το· πασι ο πωσ ηοις ισραηλ
 η φως, εν πασιν οισ κατεινόντο· τω δε νοη
 τε και πνευματικω εν τω τω δωδεκα· απερατε
 εαυτοι εις δικαιοσυλω, ηρωστατε εις κερπον
 ζωις, φωσιπατε εεωτοις φωι· γωσωις· εμοιωις
 η ε τω σκω· και ανελεροειαν διχως λεχθησε·
 και η μω κωνιτερον λεγομενη παρδειγμα·
 και εαλεσεν ο θεοσ τω φωι ημεραν, ε τω σκω
 τω εαλεσε οκτα· η νοη· ο λαοις ο και
 ημω· εν σκω ε σκω θανατω, φωις αν
 ταυιν αυτοι· τετων ετως εχοντων, εζηον·
 εαν η αριμωι· νοειν ημασ παει θεε λεγομενη
 φωις, εν ω εδεμια εστι ζωτια· ερα ηδ ζω
 ματικωις οφθαλμοις ο θεοσ φωσιζον φωις εστιν,
 η τεσ νοητε, παει ων και ο προφητης φησι·
 φωσιπον τεσ οφθαλμοις μω, μηποτε ζωνωσω
 ην εν θανατω; νεμιζω η προφρανεσ πωπι * η
 ηδ οκ αν το ηη ηλιε εραν ποιεν λερομεν
 τω θεω, ετερω παθηδ, ησιν φωσιζεν τεσ ο
 φθαλμοις ηδ μη ζωνωσωμενων εις θανατω·
 εκεν φωιζω ο θεοσ τω νυν ων κρωι εζηις ηη

A sequantur absurda non admittentes,
 erubescamus veluti fatui dicentes con
 tra aperta, & evidentiā. Omnis enim
 ignis opus habens ut alatur, corruptibi
 lis est, & omnis spiritus (si simpliciter
 intelligamus spiritum) corpus cum sit,
 accipit quod ad suam naturam attinet,
 mutationem in rem crassio rem: ergo his
 fiet, ut vel servantes verba, tot absurda
 & inexplicabilia de Deo admittamus;
 vel eadem via incedendum est, quemad
 modum etiam in pluribus faciemus: ex
 quirendumque, quid innui, & declarari
 possit, cum Deus dicitur spiritus, vel
 ignis, vel lux. Ac principio dicendum
 est, ut oculos, & palpebras, & aures, &
 manus, & brachia, atque etiam alas, &
 pedes, scripta de Deo inveniētes, trans
 mutamus quae scripta fuerint in Allego
 riam, spretis his, qui Deo similem ho
 minibus formam attribuunt, hocque jure
 facimus; sic etiam nobis idem faciendum
 esse, in praedictis nominibus: ac profecto
 id liquet ex re, quae videtur nobis magis
 in usu esse: *Deus enim lux est*, secundum
 C Johannem, *et tenebrae in eo non sunt ulla*.
 Quomodo autem lux ipse intelligendus
 sit, pro virili cordatius consideremus: du
 pliciter lux dicitur, tum corporaliter,
 tum spiritualiter, hoc est, quae mente
 cernitur, & ut Scripturae dicent, quae
 sub visum non cadit; seu, ut Gentiles,
 incorporea. Et corporalis sane lucis ma
 nifestum exemplum est illud his, qui
 hanc Scripturam accipiunt: *Omnibus au
 tem filiis Israel erat lux in omnibus, in qui
 bus versabantur*. Spiritualis vero exem
 plum est apud quendam Prophetam ex
 Duodecim: *Seminate vobis ipsis justitiam, Os. 10. 12.*
vindemiate fructum vitae, illuminare vobis
ipsis lumen cognitionis. Rursum similiter
 per comparationem, & proportionem
 bifariam dicentur tenebrae: quatum, quae
 communius dicuntur, exemplum est il
 lud. *Et vocavit Deus lucem diem, et Gen. 1. 5*
tenebras vocavit noctem. Tenebrarum
 vero intelligibilem hoc est exemplum:
Populus qui sedebat in tenebris, et umbra Is. 9. 2.
mortis, vidit lucem magnam. His sic ha
 bentibus dignum est cernere, quid no
 bis conveniat intelligere de Deo, cum
 lux dicitur, in qua nullae sunt tenebrae:
 utrum Deus lux est illuminans corporeos
 oculos, an intelligibiles; de quibus &
 Propheta dicit: *Illumina oculos meos, ne Ps. 11. 4.*
unquam obdormiam in morte. Existimo au
 tem apertum cuicumque esse nos haud
 quaquam dicturos, Deum Solis officium
 facere, si alii cedat munus illustrandi eo
 rum oculos, qui dormituri non sunt in
 morte: ergo illuminat Deus eorum men
 tem, quos dignos judicat propria illu
 mina-

αὐτῶν, εἰς αὐτὸν ἔλθον παρὰ Σαμαρείων αὐτῶν, καὶ
 αὐτῶν προσδοκίαν ἐθεῶν· ἐνθα δὲ καὶ ἐν τῷ
 προφητικῶν ᾧ βαλαάμ ᾧ αὐτὸ αὐτὸς ἐλ-
 πίεν, ᾧ π. ἐξελεύσεται ἀνθρώπων ἐν τῷ
 σπέρματι αὐτῶν, καὶ κυριεύσει ἐθνῶν πολλῶν, καὶ
 ὑποθήσεται ἡ γῆ βασιλεία, καὶ ἀνεξήγησται ἡ
 βασιλεία αὐτῶν. Θεὸς ὠδήγησεν αὐτὸν ἐξ αἰγύ-
 πτου, ὡς δόξα μοι κέραια αὐτῶν, ἐδεῖ ἐθνη
 ἐξ Ἰσραὴλ καὶ τὰ πάχη αὐτῶν, ἐκμελεῖται, καὶ
 ᾧ βασιλεὺς αὐτῶν καταθέξεται ἐκ θρόνου, καὶ κατα-
 κλιθεὶς ἀπεπαύσεται ὡς λέων, καὶ ὡς σκύμνος·
 ἢ ἀναστήσει αὐτὸν· οἱ εὐλογούντες σε εὐλόγησαν
 αὐτὸν, καὶ οἱ καταρώοντο σε κεκατηραμένον· καὶ ἐν
 πνεύματι δέ φησι αὐτὸν βαλαάμ. δεῖξω αὐτοῖς,
 καὶ ἐξ ἡν. μακαρίζω, καὶ ἐὰν ἐξ ἡ. ἀνα-
 τελεῖ ἀπὸν ἐξ ἰακώβ, καὶ ἀναστήσεται ἀνθρώ-
 πος ἐξ Ἰσραὴλ, καὶ θραύσει τὰς δεξιὰς
 μακῶν, καὶ προνομήσει πάντας τὰς ἡγέτας
 καὶ ἴσται εἶδω κληρονομία καὶ ἔσται ἡ κληρονο-
 μία καὶ ὁ ἐχθρὸς αὐτῶν, καὶ Ἰσραὴλ ἐπίστησεν
 ἐν ἰακώβ, καὶ ἐξερρήθη ἐξ ἰακώβ, καὶ δαπο-
 λῆσαι σαβῶν ἐν πόλει. ἔπρησται ὁ
 αἰς ἡ τῶ μωσῆος πρὸς ἰεθάν εὐλογία εἰς
 ἡν ἀναφέρειται καὶ τοῖς Σαμαρείων ἐν συν-
 δουλῇ ἕως ἔρχου. ἐπέκρινον κύριε Φαίλω
 ἰσραὴλ, καὶ εἰς τὸ λαὸν αὐτῶν ἔλθουσιν ἂν· αἱ χεῖρες
 αὐτῶν ἄμα κενύσιν αὐτῶν, καὶ βοηθός ἐν τῷ
 ἰσραὴλ αὐτῶν ἔσται· ἐπεὶ δὲ ἀρχαῖοι πατριάρ-
 χων Σαμαρείων τῷ ἰωσήφ, ἐφίσημι μήποτε τὴν
 τῶ ἰακώβ εἰς τὸ ἰωσήφ ἴνες εὐλογίαν αὐ-
 τῶν, καὶ τὴν τῶ μωσῆος ἐκδέχονται λέγοντες
 εἰς τὴν χεῖρα παραστάν· τὸ δὲ βυλομένον ἐξέ-
 στη ὡς αὐτῶν τῶ γραφῆς λαῶσιν τὰ ῥήματα, καὶ
 αὐτῶν ὁ ὁ Σωτὴρ εἶδω μωσῆος πολλὰ ἀναγε-
 γραμμένα τῷ θεῷ χεῖρα προφητείας φησὶ πῶς
 ἰακώβ. εἰ ἐπιστεύετε μοι, ἐπιστεύετε ἀν-
 ἡμῶν, καὶ ἡδὲ ἐμὸν ἐκένθη· ἐγραφε· τυπκῶς
 ἡν ἐν τῷ ἀνιγματῶδες ἀναφερῶν εἰς τὸ
 χεῖρα τῶ ἀναγεγραμμένων ἐν τῷ νόμῳ παλῶ-
 να ἐπὶ τῶν εὐρέων. ἡμυνοτέρα ὁ ὁ σφάρα
 ἐγὼ ἐξ ὅρα ἐπὶ τῶ παρῶν ἄλλα ἵνα παρῶ
 παρῶ. μωσῆος μὲντοιγε ἐθροῖσι καλεῖται, ὅπου οἱ
 ἡν ἐδοκίμησεν, χεῖρας, ἡμυνοσυν. ὁ ὁ ἀ-
 κίλας, ἡμυμῆν· ἡμυροπῶν καὶ τῶ. ὅταν ἔλ-
 θῃ ἐκένθη, ἀναγέλει ἡμῶν ἅπαντα, πῶτερον
 δαπὸ παρῶσας τῶ σαμαρείων (ἐρη), ἡ δαπὸ
 τῶ νόμου· ἐν ἀγνοητέον μίντοιγε ὅτι ὡσπερ ἀ-
 παρῶσας ἀνίστη ὁ ἰησοῦς ἐξ ἡ μόνον λέγων,
 ἄλλα καὶ δαπδεικνύς. ἔταως δαπὸ Σαμαρείων
 φητεύμενον χεῖρα, ἀφ' ἡ δὲ αὐρο μὲ χεῖρα εἰσὶν ἡ
 Pars II.

A nec venerint reposta illi, & ipse expectatio
 Gentium. Quin verisimile est Samarita-
 nos ex prophetiis Balaam idem sperasse: &
 ex hac praesertim: Egredietur homo ex se-
 mine ejus, & dominabitur gentibus multis, &
 exaltabitur regnum Gog, & regnum ejus
 augetur: Deus deducet eum ex Aegypto:
 gloria ejus veluti gloria unicornis: devora-
 bit gentes inimicorum suorum, & crassities il-
 lorum medulla privabit, & jaculis suis ini-
 micum impetret: decumbens requievit, ut leo,
 & ut catulus leonis: quis excitabit eum? be-
 nedicentes te benedicentur, & execrantes te
 execrati sint. Quin infrequentibus etiam
 inquit ipse Balaam: Apparebo illis, & non
 nunc: beatificabo, & non approximat: exsur-
 get astrum ex Jacob, & exsurget homo ex
 Israel, & vulnerabit duces Moab, & capti-
 vos ducet omnes filios Seth, & erit Edom he-
 reditas: & erit hereditas Esau inimicus ejus,
 & Israel fecit in fortitudine, & excitabitur
 ex Jacob, & perdet servatum ex urbe. In-
 spicies vero, num forte Samaritanis quoq;
 complaceat ut Moysi benedictio ad Jud-
 dam referatur ad Christum, sic habens:
 Exaudi Domine vocem Juda, & ad populum
 ejus, quia ego, venias: manus ejus simul judicant
 eum, & adiutor sibi ab inimicis ejus eris. Sed
 quoniam gloriantur Samaritani de Pa-
 triarcha Joseph, inspicio, num forte aliqui
 benedictionem Jacob ad Joseph, & bene-
 dictionem Moysi accipiant dici de Christi
 adventu. Poterit autem quisquis voluerit
 ex ipsa Scriptura sumere verba. Quin
 Servator ipse sciens Moysen multa de Mes-
 siae prophetia scripsisse, ad Judaeos inquit:
 Si Moysi crederetis, crederetis etiam mihi,
 de me enim ille scripsit. Quamobrem quam-
 plurima invenire licet scripta in Lege
 tum typice aperte, tum obscure, qua referantur
 ad Christum. Apertiora vero alia, & manifestiora
 praeter haec, ego in praesentia non video.
 Messias quidem lingua Hebraeorum dicitur, quod
 Septuaginta interpretati sunt, Christus Aquila
 vero, Unctus. Intuendum & illud: Cum ve-
 nerit ille, renunciabit vobis omnem veritatem,
 utrum ex traditione id dixerit Samaritanis,
 an ex Lege. Nec sane ignorandum est,
 ut Jesus seipsum non solum esse ex Judaeis
 Messiam dicebat, & demonstrabat; sic
 Dositheum etiam quendam extitisse ex
 Samaritanis, qui seipsum diceret Messiam
 prophetatum, a quo usque nunc Dositheimi
 sunt, libros Dositheii circumferentes, &
 fabulas quas-

* δωσθηός ἡς ἀνατά: ἐφασκεν ἑαυτὸν ἐξ ἡ πρῶ-
 * δωσθηνοί, φέροντες καὶ βίβλους τῶ * δωσθηός
 Ec 2 dam

μάταιον ἐστὶ καὶ αὐτὴ ἡζύωται θηλυὶς ἡς ἐξαπατήθη
 τῷ ὄρει * τὴν δὲ ὁμιλίαν πρὸς αὐτὴν τῶν
 λόγων· ὅτι πάλιν παύθησαν καλῶς ἵσταντο ἡ λόγους
 πάντας γίνεσθαι οἱ μαθηταὶ οὕτως ἐπισημασμένοι,
 ἵνα ἐπισημασμένοι καὶ τῶν πρὸς τὴν Σαμαρείαν
 ζητήσεων, καὶ τῶν πρὸς αὐτὴν κεινολογίας. Ἐ-
 γὰρ ὅτι κατεπεσθησαν τὴν πάλιν χηρῶν
 τῶν λόγων συγκρατεῖσθαι. Ἐπειὶ ψυχὴ ἐξεδέσθη
 οὐκ ἔστι, καὶ πεπιδνησθῆναι τὸ ὄρει Σαμαρείας·
 ὅτι πρὸς ἡρακλίαν· ἐθαύμαζον ὅτι μὴ γινώσκου-
 σι· ἵνα ἡμεῖς οἱ λαλῶμεν σοι, ὅτι * ἐπεπέπαιστο ἡ σα-
 μαρείτι καὶ τῶν χηρῶν, ὡς ἄρα ἐλθὼν πάν-
 τε ἀπὸ τῆς αὐτῆς Φησί· γινώσκου, ὅτι ἐκεῖν
 ἵνα προσδοκῆς, ἐγὼ ἔμει οἱ λαλῶμεν σοι. Ἐπειὶ
 ἀμολύθησαν ἑαυτὸν τῶν προσδοκῶντων ἐλθῆναι
 τὴν αὐτὴν, ἡλθον, Φησί, οἱ μαθηταὶ πρὸς αὐτὸν,
 οἱ ἐκ ἐκείνου ἡς τῶν Σαμαρείαν. πῶς ὅτι
 τῶν μαθητῶν ἐληλύθη ἡς τὴν Σαμαρείαν, οἱ
 ἡμεῖς ἔσπερον αὐτῶν συνήσαν· ἀφῆκεν ἑν
 τῶν ὕδατων αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπῆλθεν ἡς τὴν
 πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀναγνώσταις. δευτέρως, ἵνα
 ἀναγνώσταις, ὡς εἶπεν μοι πάντα ὅσα ἐπίσημα·
 μήτις ἐστὶν ὁ χηρῶν; ἢ μάτην ὁμιλῶ ἀνα-
 γράφουσα τὴν ἐναγγελιστὴν καὶ τὴν καὶ τῶν ἀφῆ-
 κεν τῶν ὕδατων, ἢ ἵνα ἀφῆκεν ἡ γυνὴ ἀπῆλ-
 θεν ἡς τὴν πόλιν. καὶ μὴ ἔν τῷ λέγειν, ὡς
 δὴ ἐμφανῶς παρῆνα τῶν Σαμαρείαν κατε-
 κρατεῖσθαι τὴν ὕδατων, ἢ ἵνα ἑστῶν πεφρονισμῶν
 τῶν σαμαρείων, καὶ ἑστῶν κατὰ τὴν φύσιν, ὅσον
 τῶν πάλιν ἀρελείας· Φιλανθρωπότερα γὰρ
 κινήσῃ ἢ βλαψέσῃ τοῖς πολιταῖς ἐναγγελί-
 σταις τῶν χηρῶν, μαρτυροῦσιν αὐτῶν εἰρημέ-
 ἵνα αὐτῶν πάντα ἀεσώσῃσιν· καλεῖ ὁ αὐτῶν ἕκαστος
 ἵνα ἀνθρώπων λόγον ἔχοντα μείζονα ἀνθρώ-
 πων. τὸ γὰρ ὁρατὸν ὀφθαλμοῖς ἀπὸ ἀνθρώπων
 ἢ καὶ ἡμεῖς ἐπιλαύσαντες τῶν Σα-
 μαρειαν, ἢ ἀφῆκεν αὐτῶν, ὡς εἶπεν ἐπὶ τῶν
 μαρτύρων ἡς μετελήφαμεν ἀρελείας ἐτέρους·
 ἐπὶ τῶν γὰρ προκαλεῖται ὁ ἐναγγελιστὴς ἐπα-
 νη τοῖς ἰδοῦσι ἀναγνώσκον ἀναγράφον τῆς γυ-
 νακῆς· πρὸς μὲντοι τὴν ἀναγνώσῃν σκοπητίον
 ἡς ἡ ὕδατων, ἢ ἀφῆκεν καὶ δεξαμένη πῶς τῶν
 ἡμεῖς λόγους ἡ Σαμαρείτι, ἢ ἑστῶν τῶν δοχῶν τῶν
 σιμῶν ποιμένων ἐπὶ βαθύτητι ὕδατος, τῆς δι-
 δασκαλίας, ἢ ἐπὶ πρῶτον ἐξευτελίξ-
 ῃ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ κρείττει τῆς ὕδατων, λα-
 βῶσα ἐκ τῶν ὕδατων τῶν χηρῶν ἢ ἡ ἐν αὐτῇ
 ἀρχῆς ὕδατος· ἀλλομένη ἡς τὸ αὐτῶν ἀνώνυ-
 πος, γὰρ αὐτῶν ὕδατος τῶν μὴ μετελήφῃσιν,

A Filius, adeo ut cum venissent Apostoli
 mirarentur, si cum hac femella, & quæ
 facile decipi possent, dignaretur colloqui
 Sermo Filius Dei. Attamen omnia præ-
 clare fieri à Sermonè persuasî Discipuli,
 non increpant Jesum, nec dubitant de
 disputatione ejus cum Samaritide, vel de
 Samaritidis colloccutione cum Jesu: for-
 tassis vero etiam obstupuerant de multa
 bonitate Filii Dei condescendentis ani-
 mæ spernenti Sion, & spem in montem
 Samariæ habenti: quam ob causam scri-
 ptum est: *Mirabantur, quod cum muliere
 loqueretur.* Heracleon vero in ea verba:
Ego sum qui loquor tibi, inquit, Samari-
 tidi, quoniam persuasâ fuerat Christum,
 cum venisset, omnia illi annunciatum,
 dicere Jesum hæc verba: [Scito illum]
 quem tu expectas [me esse qui tecum lo-
 quor: & cum seipsum eum esse qui ven-
 turus expectaretur, confessus esset.]
 Inquit etiam Heracleon: Venerunt ad
 eum Discipuli, quorum causâ venerat in
 Samariam. At quonam pacto Discipu-
 lorum causa in Samariam venerat, qui
 cum illo prius fuerant? *Reliquit, inquit, mu-
 lier hydriam suam, & civitatem adiit, &
 hominibus ait: Agite, videte virum, qui
 dixit mihi omnia, quæcunque feci: an hic
 est ille Christus?* Non frustra reor scripsis-
 se Evangelistam de dimissione hydriæ,
 quod reliquerit illam mulier profecta ad
 urbem, ostendens (quod ad textum qui-
 dem attinet) studium majus, quam pro
 Samaritide, ut quæ reliquerit hydriam,
 non sic cordi habens corporeum, & hu-
 mile officium, ut multorum utilitatem:
 humanitate enim mota est, quæ voluit
 civibus evangelizare Christum; ipsi testi-
 monium dans, quod omnia, quæcunque
 fecisset, sibi dixerit. Invitat autem ipsos
 ad videndum hominem, habentem ratio-
 nem ac sermonem, longe homine præ-
 stantior: id enim quod de eo nostris
 oculis aspectabile erat, homo erat. Quam-
 obrem obliviscamur & nos necesse est re-
 rum corporalium, hisque ommissis festine-
 mus ad communicandam aliis, quam
 participaverimus, utilitatem. Ad hoc
 namque invitat Evangelista laudem scri-
 bens mulieris prudenti lectori: sed ad
 altiorẽ intelligentiam intendendus est
 animus, quænam scilicet sit hydria,
 quam relinquit Samaritis, quæ aliquo
 modo acceperat Jesu sermones: & for-
 tasse vas aquæ nobilitatæ ob profundita-
 tem doctrinæ, his rebus, quas antea cu-
 rabat, spretis, reponit apud eum, qui
 vasa longe præstantiora est; cum sumpsis-
 set ex illa aqua, quæ jam in se facta fue-
 rat principium fontis aquæ. Quomodo
 enim si non particeps talis aquæ fuisset,

Hæc d
 Perivonio
 supplens
 mus.

Job. 14. 28.
 29.

quomodo, inquam, humane Christum ci-
 vibus prædicasset, admirans eum sibi
 omnia quæcumque fecisset renuntiantem,
 nisi particeps facta fuisset aquæ salutaris
 per ea verba, quæ audierat? Rebecca sane,
 & ipsa hydriam habens super hume-
 ros, antequam Abrahamæ filius finem lo-
 quendi faceret in cogitatione, egredie-
 batur virgo specie pervenusta: quæ quoniam
 non perinde atque Samaritis hæc hauriret,
 descendit ad fontem, & implet hydriam,
 eique ascendenti accurrens Abrahamæ filius dixit: *Potum præbe mihi
 quæso*, nempe pauculum aquæ ex hydria
 tua. Quoniam igitur filius erat Abraham,
 contentus fuit vel tantulum aquæ ex hydria
 Rebecca sumere: & festinavit Rebecca,
 & deposuit hydriam super humeros suos:
 potum illi præbens, donec cessaret à bibendo.
 Quoniam igitur laudabilis erat Rebecca hydria,
 non relinquitur à Rebecca, sed Samaritidis
 hydria relinquitur, hora existente sexta.
 Hoc igitur in loco mulier annunciat Christum;
 in fine vero Evangeliorum, resurrectionem
 Servatoris enarrat Apostolis mulier, ante
 omnes ipsum conspicata. Sed neque huic,
 tanquam quæ renunciarit perfectionem fidei,
 gratiæ à Samaritanis habentur dicentibus:
*Non amplius propter loquelam tuam credimus: ipsi enim
 audivimus hunc esse vere Servatorem mundi.*
 Neque illi conceduntur primitiæ tangendi
 Christum, dicentem ei: *Noli me tangere;*
 quia Thomas auditurus erat: *Affer digi-
 tum tuum huc, & vide manus meas, &
 offer manum tuam, & mitte in latus meum.*
 Omnia autem erant, quæ fecit mulier,
 consuetudo cum quinque viris, & post
 hos condescensio ad sextum, qui legitimus
 vir non erat; quem cum negasset, hydriamque
 reliquisset, honeste in septimum requiescit,
 [affrens utilitatem iis quoque qui iisdem
 dogmatibus imbuti urbem incolebant, id est
 institutionem verborum, quæ non recta
 sanaque sunt, eandem quæ mulier erat,]
 quæ etiam in causa fuit, ut illi è civitate
 exirent, & venirent ad Jesum. Magna autem
 observatione Jesum rogant Samaritani in
 sequentibus, non ut maneat in civitate,
 sed apud ipsos, hoc est, ut sit in principatu
 eorum, [animæ partem præstantissima:]
 nam fortasse nequibat Jesus in civitate
 eorum manere, quandoquidem etiam ipsi ex
 civitate exierant, optime facientes, & venerant
 ad eum. Quod autem hujuscemodi quædam
 inquantur, causas nobis præbente Evangelista
 accuratissime ad sensum anagogicum, hoc est,
 ad sublimiorem intelligentiam, ex his
 verbis dijudicandum est.

Gen. 24. 45, 46.

10h. 4. 42.

10h. 20. 27.

Hac à Ferrario præ-
 servata, & Peritonia
 supplementis.

Φιλανθρωπίως ἔτισεν τοῖς πόλιτι· ἐκέρυσεν,
 γεωμάσασα αὐτὸν ἀπαγγέλλοντα πάντα ἀεπί-
 ησεν, ἐὶ μὴ μεταλήφῃ δι' αὐτὴν καὶ ἑσπερίου
 ὕδατος; ῥεβέκκα μὲντοι καὶ αὐτὴ ὕδραν ἔχε-
 σαι ἐπὶ τῷ ὤμῳ, πρὶν Σαμαρίται λαλῶσα ἐν
 τῇ Σαμαρίᾳ τὴν πόλιν τῆ ἀβραμ, ἔξω-
 ρεύετο καλῆ τῇ ἐπιφωτισμένη. ἡνὶς ἐπέπεσε ἐν
 ὁμοίῳ ἡντὸς τῆ Σαμαρείτι, καταβαίῃ ἐπὶ τῆ
 πηγῆς ἐ πληροῦ πῶ ὕδραν. * ἀναβάσθη π
 αὐτῇ ἐπιτελεῖ ἐν Σαμαρίᾳ ὁ * ἀβραμ, ἡ
 πόλις, ἐ ἔπεσε. πῶποι με μικρὴν ὕδραν ἐκ τῆ
 ὕδρας σα. ἐσπερίου καὶ τῆ ἀβραμ ἡν-
 τὸς καὶ μικρῆ ὕδατος, ὁποῦ τῆ ὕδρας ῥεβέ-
 κκας λαβεῖν. ἐ ἔσπεσε ἡ ῥεβέκκα, καὶ κατα-
 λε πῶ ὕδραν ἐπὶ τῆ βραχίονα αὐτῆς, ἐ ἐπι-
 ησεν αὐτὸν, ἕως ἐπέπεσε πῶν. ἐσπερίου ὡς
 ἦν ἐπιτελεῖ ἡ τῆ ῥεβέκκας ὕδρα, ἐ καταλί-
 πεται ὡς αὐτῆς, ἡ ἡ τῆ Σαμαρείτι, ἐσπε-
 ῶσα ἕκτη, ἀφίετα, ἐ ἔσπεσε ἡντὸς τῆ Σα-
 μαρείτις γυνὴ ἐναγγελίστρια τῆ ἡσπ, ἐπὶ
 τῆς ἡ τῆ ἐναγγελίαν, καὶ πῶ ἀνασσοῦ τῆ σω-
 τῆς τῆς δόξης τοῖς ἀποστόλοις ἡ ὡς πῶν αὐτῶν ἡσ-
 σαμένη γυνὴ διηγήσατο. ἀλλ' ἐπὶ αὐτῆς ἡ τῆ
 λεον τῆ πίστεως ἐναγγελισμένη ἐναγγελίστρια
 ἔσπεσε τῆ Σαμαρείτιαν λεόντων. ἐπὶ τῆς πῶ
 καλίαν σα πιστοῦν. αὐτῆς ἡ ἀνασσοῦ, καὶ
 οὐδαμῶν ὅτι ἐπὶ ἐν ἀλλοῖς ὁ Σαμῆ *
 ἡσμο. ἐκείνη τῆ πῶ ἀνασσοῦ τῆ ὡς τῆ
 ἡσπ ἐ ἔσπεσε, λέγοντο αὐτῆ, καὶ με-
 ἀπῆς. ἐμειλε ἡ Σαμαρίαν ἀνασσοῦ. Φεῖ τῆ δό-
 κτωλὸν σα ὡς, καὶ ἡ πῶ ἡσμο, ἐ Φε-
 ρε πῶ ἡσμο σα, καὶ βάλει ἐν πῶ πῶν
 με. πῶντα ἡ ἡ ἀ ἐπῆσεν ἡ γυνὴ, ἡ ὡς
 τῆς ἐ ἀνδρα κενανία, ἐ μετ' ἐκείνης ἡ σπ
 * ἐκπὸν ἐ ἡσποιν ἀνδρα συγκοπέσας, ὅτι
 να δέσποσα μῆνη, καὶ τῆ ὕδρα καταλίπεται,
 ἐβδόμον σεμῶ, ἀναπέπεσε, σφῆσαι πῶ
 ἀφίεταν καὶ τοῖς δόπο τῆ προτίμοι αὐτῆ δό-
 μάταν οἰκοῖ πῶν, πῶ ἀνασσοῦ τῆ ἡ
 ὡν λόγων, πῶ αὐτῶ τῆ γυναικί. ἐ καὶ
 Ε εἴτια ἡ ἐξελθῶν τῆ πῶ, ἡ ἐπὶ πῶ
 τῆ ἡσποιν. πῶν ἡ ἀνασσοῦ ἐν πῶ
 ἐπὶ ἡ Σαμαρείτι ἐσποισι τῆ ἡσποιν, ἐπὶ
 μῆνη ἐν τῆ πῶ, ἀλλὰ πῶ αὐτῆς, ἡσποιν
 ἡνα γῆνηται ἐν τῆ ἡμερικῆ αὐτῆ. ἡσποιν
 ἐπὶ ἡ δωματὸν μῆνη αὐτῆ ἐν τῆ πῶ αὐτῆ
 ἐσποιστο ἐ αὐτῆ ἐξελθῶν ἐπιπέσας ἐπὶ
 πῶ, καὶ ἡσποιν πῶ αὐτῆ. ἐπὶ τῆ ἡσποιν
 πῶ ἡνα δόπο ἀναβίεσα, ἐπὶ πῶ * Σαμα-
 γαροῖ ἀφορμῶς ἡντὸς δόπο * ἐναγγελίστρια
 τῆ

